

Чапелька дивна – душа козаченька,
Що під вербою заснув назавжди.
Гетьман в сідлі вже, руша поволеньки,
Будуть шаблюки крізь темінь цвісти.

* * *

Залишся тінню на крилі пташати,
Воно давно до Іррю зібралось.
Горить прокляттям нависне багаття,
Та серпень вже стара циганка вкрала.
Поклала у забрюхану кибитку,
І табір далі рушив по дорозі.
Гроза ще буде вереснем горіти,
Примоститься веселка на порозі.
Нестерпно лячно від її говіння,
Бо верби запалали біля неї.
Хліб зійде дивом теплим на скорині,
Хатки-пташата зодягли киреї.
Куди ж ви, не летіть, мої рідненькі,
Без вас як селам, Україні жити?
Так хмари низько, і шкварчать обценьки,
З грудей мені виймають серце. Пити
Оцю прадавню зав'язь із криниці,
Цямрина скрикне, відрами озветься.
Щоб на останок заспівала «Гриця»,
Щоб зупинилось попід небом серце.

* * *

Тіні сосен важкі, наче гріх,
Гусне вивільги голос. Одначе
Вже до фінішу ранок добіг,
Упаду горілиць в цвіт гарячий.
Високостя цілюють хмарки,
Високостям блукає вже спека.
І рибалка такий говіркий